

Λήξαντος τὴν 31^η Ὀκτωβρίου τοῦ 5^{ου} ἔτους τῶν «Εκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», παρακαλοῦνται ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν ἡμῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ζ' ἔτος, ν' ἀποστείλωσιν ἐγκαιρῶς τὴν συνδρομὴν αὐτῶν. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τοὺς κκ. Συνδρομητάς, ὧν ἡ συνδρομὴ ἔληξεν ἤδη τὴν 30^{ην} παρελθόντος Σεπτεμβρίου.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΙ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΖΟΥΑΝΝΑ ΤΡΕΛΑΝ

[Τέλος]

— Οὐδεὶς σὰς κατηγορεῖ. Ὅπως δὴ ποτε ἡ δεσποσύνη Τρελὰν ἀπέμεινεν ἀνευ γονέων καὶ ἀπορος. Ἐν τούτοις ὁ πατήρ της ἦν, ἂν μὴ πλούσιος, τοῦλάχιστον εὐπορος. Εἰσθε φίλος του μέχρι τοῦ θανάτου του. Ἐχετε πληροφορίας νὰ δώσητε ἡμῖν περὶ τῆς περιουσίας ταύτης τῆς μετ' αὐτοῦ ἐξαφανισθείσης;

— Ὁ Βλοῦνερ, δειλιάσας ἐν ἀρχῇ, ἠκροάσθη προσεκτικῶς καὶ βαθμηδὸν συνήλθε.

— Ὅχι, εἶπεν ἀποφασιστικῶς. Ὁ Νοὲλ Τρελὰν δὲν μὲ ἐπεφόρτιζε διὰ τῶν υποθέσεων του.

— Ἐνθυμηθῆτε καλῶς, παρετήρησεν ὁ κύριος δὲ Βουξιέρ.

— ὦ! παρήλθε τόσο καιρὸς!

— Δὲν τῷ ὀφείλετε τίποτε ἀτομικῶς;

— Μοὶ εἶχε δανείσει ἐν ἀρχῇ τοῦ σταδίου μου ποσά τινα, ἀλλ' ἐξωφλήσαμεν. Ἀλλά, κύριε, μὲ υποβάλλετε εἰς ἀνάκρισιν. Ὁ Θεὸς νὰ μὲ συγχωρήσῃ! Ἐχω τρία ἑκατομμύρια ἐντίμως κερδηθέντα.

— ὦ! ἐντίμως!

— Καὶ μοὶ ἀνήκουσι, προσέθηκεν ὁ Μωῦσης.

— Ἔστω. Καθήσατε.

— Ὁ Βλοῦνερ ἀπέμαξε τὸ μέτωπον.

— Γνωρίζετε τὰ γραμμάτια ταῦτα; ἠρώτησεν ὁ εἰσαγγελεὺς.

— Ὁ Βλοῦνερ ἠθέλησε νὰ λάβῃ αὐτά.

— Μὲ συγχωρεῖτε! τὰ βλέπετε καὶ μακρόθεν.

— Εἰς πόσον ἀνέρχονται τὰ γραμμάτια ταῦτα;

— Εἰς πεντήκοντα εἴς χιλιάδας φράγκων.

— Μικροδουλεῖα. Θὰ ἐξωφλήθησαν. Ὑμεῖς, ὅστις εἰσθε δικαστικός, γνωρίζετε τὸν νόμον.

— Ναί, τὴν παραγραφὴν. Ἀλλ' εἶναι

ἀμφισβητήσιμος. Ἦττον ἐν τούτοις ἀμφισβητήσιμον εἶναι τὸ ποσὸν τῶν διακοσίων ἐβδομήκοντα χιλιάδων φράγκων, ἀτινα ἐλάβετε δι' ἐπιταγῆς ἐπὶ τραπεζιτῶν τῶν κυρίων Ρότσιλδ τὸν Αὐγούστον τοῦ 1870.

— Ὁ Βλοῦνερ ἐγένετο πορφυροῦς καὶ βλασφημία διέφυγε τῶν χειλέων του.

— Ποῦ ἐξετρώπωνσαν αὐτὰ τὰ παλαιόχαρτα, ἐγρύλλισε. Δὲν ἄφηναν αὐτὸ τὸ ζῖον εἰς τὴν τρύπαν του.

— Ἡ τύχη ἐν τούτοις ἄλλως ἠθέλησεν, ἀγαπητὲ κύριε.

— Ἔστω, εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος. Κάμετε τὸν λογαριασμόν σας.

— Εἶναι λεπτός. Μὰς ὀφείλετε καὶ τοὺς τόκους καὶ τὸ ἐν τοῖς γραμματίοις ποσόν. Πρὸς τούτοις θὰ πληρώσητε καὶ ἀποζημιώσιν, στρογγύλην, ἀκούετε, διὰ τὴν ἐν πενίᾳ διελθοῦσαν νεότητά τῆς δεσποσύνης.

— Λέγετε ἀριθμούς!

— Πόσον ἐκτιμᾶτε τὰ πρὸς τὸν κόμητα δ' Ἀμβαρὲς δάνειά σας; ἠρώτησεν ὁ εἰσαγγελεὺς. Μικρὰ πράγματα βεβαίως, διότι ὁ κύριος κόμης εἶναι τελείως κατεστραμμένος. Λοιπὸν ἀγοράζω αὐτὰ τὰ δάνεια.

— Πόσον;

— Θὰ μὰς ἀποδώσητε τὴν πρᾶξιν τῆς πωλήσεως τοῦ μεγάρου ἀντὶ τετρακοσίων χιλιάδων φράγκων.

— Ἔστω.

— Θὰ μὰς δώσητε τελείαν ἐξώφλησιν δι' ὅσα σὰς ὀφείλει ὁ κύριος κόμης.

— Ζημιούμαι, εἶπεν ὁ Βλοῦνερ.

— Λοιπὸν συμφωνεῖτε; ἠρώτησεν ὁ κύριος δὲ Βουξιέρ.

— Γράψατε, ἀπήντησεν ὁ Μωῦσης.

— Ὁ εἰσαγγελεὺς εἶχεν ἐτοιμούς δύο ἐξωφλήσεις, ὧν τὴν μὲν ἔδωκε τῇ Ζουάννᾳ, ἥτις ὑπέγραψεν αὐτήν.

— Τώρα δότε μοι τὰ ἔγγραφα μου, εἶπεν ὁ Βλοῦνερ.

— Σὰς εἶναι περιττὰ μετὰ τὴν ἐξωφλησιν.

— Ὅπως ἀγαπᾶτε.

— Ἦδη, κύριε, δύνασθε ν' ἀποσυρθῆτε.

— Ὁ εἰσαγγελεὺς ὠδήγησε τὸν Ἰουδαῖον εἰς τὸν προθάλαμον.

Κατερχόμενος ὁ Βλοῦνερ συνηντήθη εἰς τὴν κλίμακα μετὰ τοῦ Μαξίμου καὶ τοῦ δ' Ἀμβαρὲς.

— Σὰς παραχωρῶ τὴν θέσιν μου, εἶπεν αὐτοῖς.

— Ὁ Μαξίμος εἰσελθὼν ἔτεινε τὴν χεῖρα τῇ Ζουάννᾳ, ἥτις ἔδωκεν αὐτῇ τὴν ἰδικήν της.

Εἰς τὸν κόμητα ἔδειξεν ἀπλὴν ἔδραν.

— Κύριε, εἶπεν αὐτῇ, ἠθέλησα νὰ σὰς ὁμιλήσω διὰ τελευταίαν φορὰν, παρρησίᾳ τοῦ φίλου σας κυρίου δὲ Πρέλ, διὰ νὰ σὰς εἰπῶ ὅτι τοῦ λοιποῦ δὲν θὰ ἐπανιδωθῶμεν. Ἡ κυρία δὲ Φοντερόζ καὶ ἐγὼ ἀνεδέχθημεν νὰ σὰς ἀποδώσωμεν τὴν ἐν τῇ κοινωνίᾳ περιωπὴν σας. Ἡ κυρία δὲ Φοντερόζ δὲν θέλει νὰ διατελῇ εἰς τὴν διάκρισιν τῶν δανειστῶν ἐκεῖνος, ὅστις ἔφερε τὸν τίτλον τοῦ μνηστήρος τῆς θυ-

γατρός της· ἐγὼ δὲ δὲν θέλω ὁ ἄνθρωπος, ὅστις ἦν συνδεδεμένος μετ' ἐμοῦ νὰ μὴ ᾔῃ ἐλεύθερος νὰ φέρῃ ἐντίμως τὸ ὄνομά του. Ἰδοὺ λοιπὸν ἡ ἐξώφλησις τῶν χρεῶν σας καὶ τὸ μέγαρόν σας ἐλεύθερον. Ἡ μαρκησία θὰ ἐξαγοράσῃ τὰς γαίας σας, ὁ δὲ συμβολαιογράφος της θὰ σὰς μετρήσῃ τὸ ποσὸν τῶν ἐξακοσίων χιλιάδων φράγκων ὡς ὑπόλοιπον.

— Ζουάννα, ἀνέκραξεν ὁ κόμης, δὲν θέλω χρήματα...

— Ἐκεῖνη ἐσταμάτησεν αὐτόν.

— Τὸ πᾶν τετέλεσται μεταξύ μας. Μὴ πειραθῆτε νὰ μὲ ἐπανιδεῖτε. Σὰς βλέπω διὰ τελευταίαν φορὰν. Χαίρετε.

Καὶ ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης, ἀφοῦ ἐκ νέου ἔτεινε τὴν χεῖρα εἰς τὸν μαρκήσιον δὲ Πρέλ, ὅστις ἔσφιγξεν αὐτὴν ἐντὸς τῶν ἰδικῶν του.

ΚΘ'

Τὸ τέλος ἑνὸς παίκτου.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ κόμητος καὶ τοῦ φίλου του, ἡ Ζουάννα μετέβη παρὰ τῷ χειρουργῷ, τῷ προϊσταμένῳ τοῦ Κλαυδίου.

— Ὁ διαπρεπὴς ἱατρός ἐδέχθη μετὰ πολλῆς καλοκαγαθίας τὴν κρεολήν, οὐδεμίαν ὁμῶς ἠδυνήθη νὰ παράσχῃ αὐτῇ παρηγορίαν περὶ τοῦ προστατευομένου του, δὲν ὑπερεπήνεσε.

— Τὸν εἶδατε; ἠρώτησεν ἑναγωνίως ἡ Ζουάννα.

— Μόλις ἦλθε διὰ νὰ μὲ ἀποχαιρετίσῃ.

— Ἐκ τῆς κατοικίας του, κατὰ τὴν ὁδὸν Ὀτφέλ διήλθεν ἀπλῶς, ἐκανόνισεν ὑποθέσεις του τινὰς καὶ δὲν ἀνεφάνη πλέον.

— Ἡ νεανὶς ἰκέτευσε τὸν κύριον δὲ Βουξιέρ, νὰ ζητήσῃ πληροφορίας.

— Πᾶσα ὁμῶς προσπάθεια εἰς οὐδὲν ἀπέληξεν. Οὐδαμοῦ εὗρεθῇ ὁ Κλαυδίου.

— Μετὰ εἴς μῆνας τὸ ἔαρ ἤρχιζε.

— Ἡ Ζουάννα κατ' ὅκει εἰς Παρίσιους, ἐνθα ἔμενε κεκλεισμένη εἰς τὸ κατὰ τὴν ὁδὸν Βερὺ μέγαρόν της, ὅπερ ἦν πρώτη ἰδιοκτησία τῶν Φοντερόζ.

— Ὁ δ' Ἀμβαρὲς μετεχειρίσθη πάντα τὰ μέσα, ἵνα φθάσῃ μέχρι τῆς παλαιᾶς ἐρωμένης του.

— Ἀποπεμφθεὶς ἔγραψε.

— Αἱ ἐπιστολαὶ του τῷ ἐπιστρέφοντο πάντοτε ἐσφραγισμέναι.

— Ὅπως τότε λησμονήσῃ τὴν Ζουάνναν ἤρξατο διάγων βίον ἡδονῶν καὶ ἐκλελυμένον.

— Ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ ἀπώλεσε μέρος τοῦ σπουδαίου ποσοῦ, ὅπερ ὤφειλε τῇ γενναίᾳ οφροσύνῃ τῆς κυρίας δὲ Φοντερόζ καὶ τῆς Ζουάννας Τρελὰν.

— Ὁ τάλας, ὑπὸ τὸ κράτος σταθερᾶς ἰδέας δὲν ἔζη πλέον εἰμὴ διὰ τὸν ἔρωτα τῆς γυναικὸς ἐκείνης, ἥτις ἐξ ὀλοκλήρου εἶχε παραδοθῇ αὐτῇ καὶ ἦν ἔτρωσεν εἰς τὴν καρδίαν διὰ τῶν ψευδῶν καὶ τῶν προδοσιῶν του.

— Ἡ γυνάκτει καθ' ἑαυτοῦ ὅτι παρεγνώ-

ρισε τοιοῦτον θησαυρὸν καὶ ἡμέραν τινά, ὠθούμενος ὑπὸ τῆς ιδέας νὰ αὐτοκτονήσῃ μετέβη εἰς τὸ κατὰ τὴν ὁδὸν Βερὺ μέγαρον.

Κατὰ τύχην αἱ θύραι ἦσαν ἀνοικταὶ καὶ ὁ θυρωρὸς ἦν ἀπὴν.

Τὰ δωμάτια ἦσαν κενὰ ὑπηρετῶν.

Ὁ Ροζὲ ἀνῆλθεν ἐν τῷ μεγάρῳ.

Βεβαίως ἡ ιδιοκτητὴς ἦν ἀπούσα.

Ὁ κόμης δὲν συνήντησεν εἰμὴ ἀγνωστον θεραπαινίδα, ἥτις εἶπεν αὐτῷ ὅτι ἡ κυρία τῆς ἀπῆλθεν εἰς ταξείδιον πρὸς τὴν Σαβοΐαν ἢ τὴν Γενεύην.

Παρατηρῶν ἐπὶ τινος τραπέζης ὁ κόμης παρείδε λησμονηθέν τι χαρτίον.

Ἐπ' αὐτοῦ ἦν γεγραμμένη ἡ διεύθυνσις:

«Δεσποινὶς Τρελάν,

»Εἰς Θονόν,

»Ἄνω—Σαβοΐα.»

Ἡ θεραπαινὶς παρέσχεν αὐτῷ πληροφορίας τινάς.

Ἡ κυρία ἀπῆλθεν ἐσπευσμένως μετὰ τῆς θαλαμηπόλου τῆς, μικρᾶς βρεττανῆς καλουμένης Νιότ.

Ἀπῆλθεν, ἀφοῦ ἔλαβεν εὐχάριστόν τινα εἰδήσιν.

Ἴδου τί εἶχε συμβῆ:

Ὁ κύριος δὲ Βουζιέρ μετὰ πολλὰς προσπάθειάς οὐδὲν ἀνεκάλυψε περὶ τοῦ Κλαυδίου Κερανδάλ.

Ἀλλ' ἡ τύχη ἐφάνη εὖνους.

Εἶχε χρηματίσει ἀντιστασιαγγελεὺς εἰς Θονόν, ἔνθα εἶχε συνάψει φιλικὰς σχέσεις.

Εἰς τῶν ἀρχαίων φίλων του, γηραιὸς δικαστής, τῷ ἔγραψεν ὅτι ὑπέστη κινδυνώδη ἐγγείρησιν αἰσίως ἀπολήξασαν.

Τὴν ἱασίν του ὤφειλεν εἰς νεαρὸν δεξιότατον χειρουργόν, ἐγκατασταθέντα εἰς Θονὸν πρὸ ἑξ μόνις μηνῶν.

Ὡνομάζετο ἰατρὸς Κλαύδιος, ὅ,τι δὲ κυρίως ἐχαρκτηρίζεν αὐτὸν ἦν βαθεῖα μελαγχολία.

Ὁ εἰσαγγελεὺς βέβαιος ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τοῦ ζητουμένου ἔσπευσε νὰ μεταβιβάσῃ εἰς Βὰν τὴν εἰδήσιν ταύτην εἰς τὴν κρεολήν.

Τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ἀναγνώσασα ἡ Ζουάννα ἀνεσκήρτισε καὶ ἐν τάχει ἀπῆλθε διὰ τῆς πρώτης ἀμαξοστοιχίας.

Τὴν ἐπιούσαν, φθάσα εἰς Θονόν, κατέλυσεν εἰς τὸ καλλίτερον ξενοδοχεῖον τῆς πόλεως.

Μετὰ ἑξ ὥρας, ξένος διακεκριμένος, ἀλλὰ μὲ ἡλλοιωμένην φυσιογνωμίαν ἐκ τῶν ὀργίων, κατέλυσεν εἰς τὸ αὐτὸ ξενοδοχεῖον.

Ἐλαβε πληροφορίας ὅτι ἡ γυνή, ἣν ἡκολούθει ἀφίκετο διὰ τῆς προηγηθείσης ἀμαξοστοιχίας.

Ἡ Ζουάννα μόλις φθάσα εἰς Θονὸν ἐπληροφορήθη περὶ τοῦ ἱατροῦ, ὅστις ὅμως εὕρισκετο κατὰ τύχην εἰς τὴν ἐξοχήν.

Τὴν ἐσπέραν ἐμήνυσεν αὐτῷ προσποιούμενη τὴν ἀσθενή.

Καθ' ἣν στιγμήν ὁ ἀπεσταλμένος ἀπῆρχετο εἰς ἀναζήτησιν τοῦ ἱατροῦ ὁ κόμης ἐπαρουσιάσθη.

Ταῦτα βλέπουσα ἡ κρεολὴ ἐξεπλάγη.

— Σεῖς ἐδῶ; ἠρώτησε.

— Ναί, ἐγώ.

Ὁ δ' Ἀμβαρὲς ἦν κάτωχρος.

— Ζουάννα, εἶπε, σοὶ ἐξωμολογήθην τὰ πάντα, ἀλλ' ὑπῆρξες ἀνοικτίρμων. Γνωρίζω τί σέ φέρει ἐδῶ. Δὲν δύναμαι νὰ ὑποφέρω τὴν σκέψιν ὅτι ἀγαπᾷς ἄλλον. Εἶναι ἀνώτερον τῶν δυνάμεών μου. Ἐρρίφθην εἰς βίον παράφροντα καὶ τρικυμῶδη διὰ νὰ σέ λησμονήσω, πλὴν εἰς μάτην. Κατῆλθον μέχρι τῆς μέτης καὶ τῆς ἐσχάτης ἀσωτίας καὶ μόνον τὴν ἀηδίαν ἀπεκόμισα.

— Τί θέλετε λοιπὸν; ἠρώτησεν ἡ Ζουάννα.

Ἐκεῖνος ἐπλησίασε.

Μία τράπεζα μόνον ἐχώριζεν αὐτούς.

— Θὰ μάθης τί θέλω, εἶπεν. Ἦσο ἰδική μου καὶ διὰ τῶν ἀπολαύσεων, ὧν μοὶ ἀφῆκες τὴν ἀνάμνησιν, μὲ κατέστησες ἑξάλλον. Δὲν ἐπιδιώκω τὴν περιουσίαν σου· καταφρονῶ τὸν χρυσόν. Σέ, μόνον σέ, ρακένδυτον, ἀθλίαν καὶ ἄνευ λεπτοῦ, σέ ἐπιδιώκω. Ἀργὰ σέ ἠννόησα. Θὰ μὲ ἀποδιώξης, τὸ γνωρίζω, ἀλλὰ δὲν θὰ ὑποφέρω τὴν καταφρόνησίν σου.

— Τί θὰ πράξετε;

— Θὰ φονευσθῶ ἐδῶ, ἐνώπιόν σου· ἀλλὰ πρῶτον θὰ φονεύσω σέ.

— Εἴθετε παράφρων.

— Ναί, παράφρων ἐξ ἔρωτος καὶ ζηλοτυπίας!

Καὶ γονυπετήσας ἠθέλησε νὰ λάβῃ τὴν χεῖρα τῆς νεαρᾶς γυναίκος.

Ἐείνη ὠπισθοδρόμησε.

— Μὴ πλησιάζετε, εἶπε, σὰς τὸ ἀπαγορεύω.

— Ἀ! δὲν θέλεις νὰ μὲ ἀκούσης, ἀνέκραξεν ὁ κόμης. Τὰ πάντα λοιπὸν ἐλησμόνησες. Ἐκ τίνος μετάλλου εἶσαι κατεσκευασμένη; Ζουάννα, μὲ μίαν λέξιν σου δύνασαι νὰ καλλύνῃς τὴν ζωὴν μας! Σοὶ ὁμνῶ ὅτι μόνον σέ εἶ ἀγαπῶ! θὰ ζῶ πρὸ τῶν ποδῶν σου ὡς μουσουλμάνος ἐνώπιον τζαμίου. Ἀκουσόν με! σέ ἐξορκίζω.

— Εἶναι πολὺ ἀργά.

— Ἀ! προτιμᾷς λοιπὸν τὸν υἱὸν τῶν δολοφόνων, τὸν ἀδελφὸν τῶν κακούργων! Τὸν κληρονόμον τῶν φονέων τοῦ πατρός του; Μὲ μισεῖς λοιπὸν;

— Τὸν ἀγαπῶ, ἀπήντησεν ἡ κρεολή.

Ὁ κόμης ἀνηγέρθη καὶ ἔσυρε πολὺκροτον ἐκ τοῦ θυλακίου του.

— Εἶσαι καὶ σὺ μία Κερανδάλ, ἀπόθανε ὅπως ἐκεῖνος.

Ἡ Ζουάννα δὲν ἐκινήθη.

Ὁ δ' Ἀμβαρὲς ἐπυροβόλησεν.

Ἀλλὰ χεῖρ σιδηρὰ ἐπέπεσεν ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ κόμητος καὶ ἡ σφαῖρα ἀπωλέσθη εἰς τὸ δάπεδον.

Ὁ Κλαύδιος εἶχε φθάσει ἐγκαίρως.

— Βλέπετε, κύριε, εἶπεν, ὅτι ἄλλαχού εὕρισκονταί οἱ δολοφόνου καὶ ὄχι εἰς τὴν οἰκογένειάν μου.

Καὶ βιαίως ἀπωθὼν τὸν κόμητα, ἀπέβαλεν αὐτὸν καὶ ἔρριψε τὸ πολὺκροτον εἰς τοὺς πόδας του.

— Αὐτοκτονήσατε, εἶπεν, ἂν ἔχετε τὸ θάρρος.

Καὶ ἐπανεκλείσε τὴν θύραν.

Οἱ κάτοικοι τοῦ ξενοδοχείου ἔσπευσαν ἀκούσαντες τὸν πυροβολισμόν.

Δευτέρα ἐκπυροσκόρησις ἠκούσθη καὶ ὁ δ' Ἀμβαρὲς ἔπεσε πληγείς εἰς τὸ στήθος ὑπὸ σφαίρας.

Ἡ Ζουάννα ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Κλαυδίου.

— Σὲ ἐζήτουν, εἶπεν αὐτῷ, καὶ σέ ἐπανευρίσκω.

— Φεῦ! καὶ τὸ παρελθόν!

— Μὲ ἡγάπας ὅταν ἤμην ἀναξία σοῦ. Μὲ ἔσωσας δις. Καιρὸς εἶναι νὰ ἐκπληρώσω τὴν ὑπόσχεσίν μου! Ἐνθυμεῖσαι, Κλαύδιε, τοὺς λόγους μου: «Ὁπουδὴποτε καὶ ἂν εὕρισκωμαι, ὅ,τιδὴποτε καὶ ἂν σοὶ συμβῇ, νεῦσόν μοι καὶ θὰ ἔλθω». Σοὶ ὀφείλω τὴν ζωὴν! Σοὶ ἀνήκει, ἀγνώμων, καὶ μὲ ἀπέφευγες!

— Εἶσαι ἀγγελος, συγχώρησόν με.

Καὶ ἐγονυπέτησεν ἐνώπιόν της.

Ἀλλ' ἐκείνη τὸν ἀνήγειρεν, ἐκράτησεν αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκάλας της, καὶ αἱ ψυχαὶ των συνηνώθησαν μὲ τὸ πρῶτον φίλημα,

Λ'

Μετὰ ἔν ἔτος.

Ὁ διερχόμενος ἐκ Βρεττανίας δύναται νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν ἀρχαίαν ἔπαυλιν τοῦ Σαίν-Ζιλδὰς. Εἶναι σιωπηλὴ καὶ ἡρεμὸς ἀλλ' οὐχὶ ἄνευ κυρίων. Θὰ εὕρῃ ἐκεῖ τὸν Βινίκ καὶ τὸν Ζεαννῆνον ἰσχυρότερους ἢ ἄλλοτε. Ἡ θλίψις κατεβίβρωσκει αὐτούς. Παρηγοροῦνται ὁμῶς ἐκ τῶν μειδιαμάτων τῆς νέας αὐτῶν κυρίας.

Τὰ ἄνθη καὶ οἱ λειμῶνες συντηροῦνται μετὰ προσοχῆς ὑπὸ τῶν παλαιῶν κηπουρῶν.

Πάντες οἱ ἀρχαῖοι θεράποντες διατήρησαν τὰς θέσεις των.

Ὁ Κλαύδιος Κερανδάλ ἀνέλαβε τὸ ὄνομά του· εἶνε ἡ προσωποποίησις τῆς Προνοίας καθ' ἣν πᾶσαν τὴν περιοχὴν.

Αὐτὸς καὶ ἡ Ζουάννα, ἡ σύζυγός του, πληροῦσι τοὺς πάντας εὐεργεσίαις καὶ ἀγαθοεργίαις, ἐξ ὧν λησμονοῦνται αἱ παρελθούσαι φρικαλεότητες.

Ἡ Ζουάννα καὶ ὁ Κλαύδιος λατρεύονται ὑπὸ πάντων.

Ἡ Νικόλ Ζακὸν διατηρεῖ πάντοτε τὸ πανδοχεῖόν της, βοηθοῦσα τὸν Κλαύδιον εἰς τὴν διανομὴν τῶν δωρεῶν.

Παρηγορεῖ αὐτὸν συχνάκις τεθλιμμένον ὄντα καὶ δικαιολογοῦσα τοὺς ἀδελφούς του ἐπαναλαμβάνει τὴν φράσιν τοῦ κυρίου δὲ Βουζιέρ, ὅστις εἶναι νῦν ἐκ τῶν καλλιτέρων φίλων τοῦ πύργου:

— Ἦσαν ἀνδρεῖοι! Ἄν εἶχομεν πολλούς, ὡς αὐτούς, δὲν θὰ ἐχάναμεν τὴν Ἀλσατίαν καὶ τὴν Λορραίνην!

Τὴν 10 παρελθόντος Ἰουνίου ἡ κυρία δὲ Φοντερόζ ἦν εἰς Σαίν-Ζιλδὰς, ἀπολαμβάνουσα πάσης περιποιήσεως καὶ σεβασμοῦ.

Ἡ ἀπώλεια τῆς θυγατρὸς της μετεμόρφωσεν αὐτήν.

Ὁ βράχος ἐτάκην ὡς ὁ κηρὸς ἐν τῇ ἐστίᾳ ἐκείνῃ τῆς οἰκίας.

Αἱ περιποιήσεις καὶ αἱ θωπεῖαι τῆς Ζουάννας κρατοῦσιν αὐτὴν εἰς τὴν ζωὴν. Ἡ ἔπαυσις τοῦ Πενοῦ ἀνικοδομήθη, οἱ δὲ τάφοι τῶν φονέων καὶ τῆς νέας καὶ ἀγνῆς μάρτυρος κοσμοῦνται πάντοτε εὐλαβῶς ὑπὸ σωρείας ἀνθέων.

*Κ

ΤΕΛΟΣ

Φ. ΣΧΙΦΚΟΡΝ

ΟΘΕΛΛΟΣ ΙΑΘΕΙΣ

Διήγημα

[Τέλος]

Σύντομος συνεννόησις μεταξὺ τῶν γυναικῶν ἤρκεσεν ὅπως μοὶ παράσχωσί θέσιν ἀναπαυτικὴν πλησίον τῆς πυρᾶς, ὅθεν μεθ' ὅλης τῆς ἀναπαύσεώς μου ἡδυνάμην νὰ παρατηρῶ τὰ πέριξ. Κατ' ἐγγύριον ἔθιμον, τὸ δωμάτιον ἦτο ἐκτάκτως καθαρὸν· οἱ τοῖχοι ἡσθεστωμένοι, τὸ πλίνθινον ἔδαφος σαρωμένον, τὰ χαλκίνα ἐπὶ τῆς ἐστίας σκευὴ ἐξήστραπτον ὡς χρυσὸς καὶ τὰ ἀλιευτικὰ ἐργαλεῖα ἐπὶ τοῦ τοίχου σχεδὸν συμμετρικῶς τοποθετημένα.

Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν εὐμάρειαν καὶ τὸν κόσμον ὑπῆρχον, ἐκτός τῶν ἀπολύτων ἀναγκαιῶν, καὶ συνήθη τινὰ εἰκονίσματα τῆς Παναγίας μετὰ λυχνίας καίουσας πρὸ αὐτῶν, ἀλλὰ βεβαίως καὶ ἐνταῦθα τόσον ὀλίγον, ὅσον καὶ ἐν πάσῃ ἄλλῃ οἰκίᾳ ἀλιέων· ἐν τούτοις, ἡ ἔλλειψις αὕτη ἐπληροῦτο ἐν τῷ οἴκῳ τῆς Ἀγγελικῆς, ἐφ' ὅσον αὕτη εὐρίσκετο αὐτόθι.

Καὶ οὐ μόνον ἡ καλλονὴ τῆς συνήγει εἰς τοῦτο, ἀλλὰ καὶ ἡ νεανικὴ καί, οὕτως εἰπεῖν, νεαρὰς γυναικὸς χάρις, ἥτις ὑπῆρχεν εἰς τε τὰς κινήσεις τῆς καὶ εἰς τὴν γλυκεῖαν καὶ ἀγνὴν τῶν θελητικῶν χαρακτήρων τῆς ἑκφρασίν, καὶ παρευθὺς μ' ἔκαμε νὰ κατανοήσω τὴν ἐκλογὴν τοῦ ἀγρότου ποιητοῦ μου.

Ἦτο μαγευτικὸν νὰ βλέπη τις, ὅταν ἐπαιζεν ἡ Ἀγγελικὴ μετὰ τοῦ μικροῦ Μόνδου (συντομία τοῦ Ἐδμόνδου,) ὅπως βεβαίως ἐννοεῖται τὸ παιγνίδιον νεαρᾶς μητρός, καὶ ὁ ἀργυρόηχος γέλως ἀφοπλίων προσεῖλκυεν οὐ μόνον ἐμέ, ἀλλὰ καὶ τὴν σοβαρῶς ἔσωθεν ὀρώσαν γραῖαν, οὕτως ὥστε χαρὰ καὶ παιδρότης ἐπλήρου ὅλον τὸ δωμάτιον. Βεβαίως δίκαιον εἶχον νὰ φθονῶσι τὸν Πιῶτην, ἂν καὶ αὐτὸς ἀκριβῶς ὁ φθονούμενος ἔρριπτε τὴν μόνον σκιὰν εἰς τὴν ἡλιακὴν λαμπρότητα τοῦ μικροῦ οἰκίσκου.

Πολλάκις δ' εἶχον παρατηρήσῃ τὴν ἀνῆσυχον προσοχὴν τῆς Ἀγγελικῆς, ὅταν μετὰ τῶν ἀντηχουσῶν τοῦ ἀνέμου συστροφῶν εἰσέδυνε εἰς τὸ δωμάτιον κρότος βηματικῶν, καὶ ὅτε τέλος ἔφθασεν ὁ σύζυγός τῆς, τότε ἐξέλιπον καὶ ἡ εὐθυμία καὶ ἡ παιδρότης, καὶ ὁ μικρὸς οἰκίσκος ἐφάνη

αἰφνης ξηρὸς καὶ μελαγχολικὸς ὡς φυλακὴ.

Μὲ τεθορυβημένον ὕφος, συμπεφυρμένην κόμην καὶ συρόμενον βῆμα, εἰσερχόμενος ἐχαίρεισε μηχανικῶς καὶ μόνον διὰ τῆς ἐρωτήσεώς μου ἂν συνέβη δυστύχημά τι, ἐφάνη λαβὼν συνειδήσιν τῶν περικυκλούντων αὐτόν.

— Δυστύχημα, ἀφεντικό;... ὦ! ὄχι! ἀπῆντησεν ὡς εἰ σκεπτόμενος, πρῶτα συνέβαιναν τέτοια, ἀλλ' ἀφοῦ ἔνας κακοῦργος ἐμόλυνε τὴ θάλασσα, κἀνένας τίμιος ἄνθρωπος δὲν θέλει πλέον νὰ πνιγῇ. Ὅλοι, ὅλοι ἐπέστρεψαν στεγνοὶ-στεγνοὶ· σὰν ῥέγγες 'ς τὸ βαρέλι, καὶ τώρα γελοῦν καὶ χαίρονται, γιατί ξέρουν πῶς καλλίτερα εἶνε νὰ κάθεται κἀνεὶς μεσ' 'ς τὸ σπιτάκι του 'ς τὴ ζέστη, παρὰ ν' ἀναποδυρίζεται μεσ' 'ς τὴ θάλασσα ἀπὸ ἑνα ἀδέξιο βαρκάρη!

Μετὰ τὰς λέξεις ταύτας ὁ Πιῶτης ἐκάγχασε καὶ λαβὼν ἐπὶ τῶν γονάτων τὸ δειλὸν βρέφος ἀνεφώνησε:

— Τώρα θὰ παίξωμε καὶ λιγάκι, ἔ, Μόνδο; Χόπ! χόπ!

Τὸ ἐρωτηματικὸν βλέμμα μου συνήνησεν τὴν Ἀγγελικὴν, ἥτις ἀπεκρίθη εἰς αὐτὸ διὰ κατηφορῶς κλίσεως τῆς κεφαλῆς, δεικνύουσα ἅμα τὸ παράθυρον, ὅπερ ἐπληττε σφοδρῶς ὁ ἀνεμος, ὥστε ἤθελε νὰ εἴπῃ ὅτι τοῦ Πιῶτη ἡ κατάστασις εὐρίσκετο εἰς σχέσιν μετὰ τῆς ἔξωθι καταιγίδος.

Ὅντως, δὲν παρήλθε πολὺς χρόνος, καὶ οὗτος ἐκπληκτὸς ἔτεινε τὸ οὖς κατὰ τινα σφοδρὸτάτην τοῦ ἀνέμου στροφὴν καὶ εἶπεν ἀπωθὼν κατὰ μέρος τὸ παιδίον, ὡς ὁμιλῶν μετὰ τινος ἀοράτου εἰς ἡμᾶς προσώπου:

— Καλὰ, καλὰ, ἀκούω, ἔξέρω πῶς κακοῦργος ἄνθρωπος δὲν πρέπει νὰ κάθεται κοντὰ 'ς τὴ φωτιὰ, καλὰ λοιπόν, ἔρχομαι! Ἐπειτα τί εἶνε μετὰ πληγὴ 'ς τὸ κεφάλι, ὅταν πληρωθῇ καλὰ; Πιὲ ἕνα ποτῆρι κρασί νὰ γείνης ἄνδρας—χὰ χὰ!!

Καὶ ἀπῆλθε χωρὶς ν' ἀκούσῃ τὴν σπαρτακάρδιον πρόσκλησιν τῆς νεαρᾶς γυναικός, ἥτις ἤθελε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, ἀλλ' ἐκρατήθη ὑπὸ τῆς μητρός.

— Ἀφισέ τον, ἀφισέ τον! εἶπε, τὸ κρασί τοῦ κάνει καλὸ, καλλίτερα ἔχω νὰ τὸν βλέπω μεθυσμένον παρὰ ἔτσι δὲ κακωμένο· κάνε τὸ σταυρό σου, παιδάκι μου, κάνε τὸ σταυρό σου· ἡ Παναγία μᾶς ἔστειλε τὴ δυστυχία, καὶ αὕτη μόνο ἔμπορεῖ νὰ τὴν βγάλῃ πάλι ἀπὸ τὸ σπιτάκι μας.

Ἐν τῷ τόνῳ τῶν λόγων τούτων ὑπῆρχε οὐχὶ ἀκατάληπτος τις μομφή, ἥτις τόσον ζωηρῶς ἐπληξεν καὶ τὴν νεαρὰν γυναῖκα, ὥστε αὕτη ὡς ἐκλυτός ἐγονυπέτησεν, ἐκτύπησε τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ προσώπου καὶ ἐξερράγη εἰς πικροὺς ὀλολυγμούς.

Ἡ μήτηρ τοῦ Πιῶτη—διότι αὕτη ἦτο ἡ γραῖα—ἐζήτησε προφανῶς νὰ ἐπιρρίψῃ τὸ σφάλμα τοῦ ὀξυθύμου νέου ἐπὶ τῆς νύμφης, ἥς ἡ συγκατάθεσις ἵνα χρησιμεύσῃ ὡς πρότυπον ἐσφυρηλάτησε βεβαίως τὸν πρῶτον κρῖνον τῆς ὁλης ἀλύ-

σεως τῆς δυστυχίας· καὶ τίς θὰ εἶχε τὸ θάρρος νὰ συνηγορήσῃ πρὸς τὴν μητρικὴν καρδίαν ἀπέναντι τοιοῦτου θρήνου;

Καὶ τὸ παιδίον κλαῖον ἔκρυψε νῦν τὸ πρόσωπόν του ἐν τῷ κόλπῳ τῆς μητρός, ἐνῷ ἡ γραῖα τεθλιμμένη ἐπορεύετο εἰς τὴν πυρὰν ἵνα ἐτοιμάσῃ τὸ φαγητόν. Ἡ παρουσία δὲ ξένου εἰς τοιαύτας περιστάσεις παρείχε βεβαίως ἄχθος εἰς τοὺς θρηνοῦντας.

Ὅθεν κατέλιπον τὴν νῦν ἡσυχον οἰκίαν καὶ διηυθύνθησαν πρὸς τὴν κατοικίαν μου, ἐν τῷ μέσῳ τῆς καταιγίδος, τοσοῦτον ὅμως κατεχόμενος ὑπὸ τῶν ἐντυπώσεων τῶν τελευταίων ὥρων, ὥστε μὴ οἷος εἶχον πλέον εἰς τὴν μανίαν τοῦ καιροῦ. Ἡ τύχη τῶν ἀθῶων τούτων ἀνθρώπων, οἵτινες ὄντως ἦσαν γενναῖοι τὴν καρδίαν, καὶ ἐν τούτοις οὕτω δυστυχεῖς, ἔτι μᾶλλον μὲ ἀπησχόλει, καθόσον πρὸς στιγμὴν οὐδεμία ἐλπίς ὑπέφωσκε πρὸς εὐτυχὴ λύσιν.

Μόνον ὅταν, ἄυπνος ἐπὶ μακρὸν ὦν ἐν τῇ κλίνῃ μου, ἐπεσκόπισα ὠρίμως, ἀπαξ ἔτι, ὅτι εἶχον μάθῃ, ἐπίστευσα ὅτι ἀνεκάλυψα ἀμυδρὰν ἐλπίδα. Κατὰ τὰς δηλώσεις τοῦ Πιῶτη δὲν εἶχε περιέλθῃ εἰς αὐτὸν βεβαία τις ἀγγελία θανάτου. Ἡ δ' ὑπόθεσις τοῦ ὅτι ὁ ζωγράφος εἶχεν ἀποθάνῃ, ἐστηρίζετο πρὸς τὸ παρὸν μόνον ἐπὶ τῆς πεποιθήσεως ὅτι ἡ δωρεὰ ἀντικειμένου οὕτω πολυτίμου, ὅσον ἦτο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ἡ εἰκὼν τῆς Παναγίας, μόνον διὰ τοῦ θανάτου τοῦ ιδιοκτήτου ἡδύνατο νὰ ἐξηγηθῇ.

Νὰ βεβαιωθῇ δὲ περὶ τούτου ἦτο πάντῃ δύσκολον, καθόσον ὁ ζωγράφος ἦτο γνωστὸς εἰς τὸ νεαρὸν ζεῦγος μόνον ὡς κύριος Ἐδμόνδος, καὶ ἐν τῇ ἐπιστολῇ του τοῦτο μόνον τὸ ὄνομα εἶχεν ὑπογράψῃ, ἀνευ ἄλλης τινὸς διευθύνσεως· ἐν τοσοῦτῳ δὲν ἀφῆκα νὰ μοὶ διαφύγῃ ἡ ὑποψήκουσα ἐλπίς, ἀλλ' ἐπορεύθη ἡδὴ τὴν ἐπομένην πρωΐαν εἰς τὴν μικρὰν ἐκκλησίαν, ἥς ὁ σηκὸς περιεῖχε, κατὰ τοὺς λόγους τοῦ Πιῶτη, τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας. Αὕτη ἦτο ἐξόχως ἐπεξεργασμένη, ἀλλ' ὅμως εἰς ἐμὲ ἐνεποίησεν ἐντύπωσιν μᾶλλον ἔργου πρωτοπείρου ἢ τελείου ἀριστουργήματος. Τὸ κύριον ὅμως ἦτο ὅτι ἡ ὑπόθεσις μου ἐπεβεβαιώθη, καθόσον, μετ' ἀκριβῆ καὶ μακρὰν ἐξέτασιν, ἡδυνήθη νὰ διακρίνω, μετὰ προσεγγιζούσης πιθανότητος, τὸ ὄνομα Ἐδμόνδος Βάλτερ, κεκρυμμένον ἐν τοῖς ἐζωγραφημένοις ἀραβουργήμασι τάπητος, παρὰ τοὺς πόδας τῆς Παναγίας.

Διὰ τῆς ἀνακαλύψεως ταύτης, καὶ τῇ βοηθείᾳ λεζικῶν τῶν καλλιτεχνῶν, παρὰ βιβλιοπώλου ληφθέντος, ἀπετάθη τὴν τῶρα πλέον κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν ζωγράφον, οὗτινος ὡς τόπος διαμονῆς ἐσημειοῦτο τὸ Σλεσβίγον, ἀλλ' ἀπέκρυφα ἀπὸ τῶν φίλων μου τὴν ἀπόπειραν ταύτην, ἵνα μὴ διεγείρω προώρως ἐλπίδας διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ὁποίων οὐδὲν ἄλλο στήριγμα εἶχον εἰμὴ τὴν γνωστὴν μοὶ ἀστάθειαν καὶ ἐλαφρότητα τῆς φύσεως τῶν καλλιτεχνῶν.

Χωρὶς νὰ προδώσω τὸ λυπηρὸν μυστι-